

[Breckmann]

nye arbejdspladser i Europa. En anden stor forskel er, at 5 af 6 arbejdspladser i USA blev skabt i erhvervssektoren, mens 2 af 3 arbejdspladser i Europa blev skabt i den offentlige sektor. Europa som helhed har i dag en arbejdsløshed på over 10 pct, altså påfaldende lig den danske, og den danske arbejdsløshed er nu, hvor vi har socialdemokratisk ledelse af landet, på størrelse med Storbritanniens, da den var størst, nemlig i 1985. Så hvis denne regering vil lære noget om at knække en ledighedskurve, skal man se på Amerika i 1980'erne under Ronald Reagans ledelse og være lidt mindre navlebeskuende, for her i Europa har man intet at lære.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg kan forstå, at hr. Engells gruppefælle, hr. Breckmann, er mere interesseret i at diskutere erfaringerne fra fru Thatchers arbejdsmarkeds politik end den konservative gruppeformand.

Grunden til, at jeg synes, det er interessant, og grunden til, at jeg trækker de engelske erfaringer frem i dag i en inden- og udenrigspolitisk debat, er, at de danske vismænd tager spørgsmålet om lønspredning op og selv mener, at det vil få en begrænset og måske også, som vi vurderer det, en rimelig lille effekt. Man kan jo altid diskutere, hvad »større« eller »mindre« er, men en reduktion af mindstelønningerne med gennemsnitlig 10 pct. giver ifølge vismændene 23.000 job, og man kan altid diskutere, om det er lidt eller meget.

Det er også væsentligt i denne sammenhæng, at det ikke er problemløst i forhold til fordelingspolitikken. Ulighederne i samfundet bliver større, og det er den vinkel, som er afgørende for Socialdemokratiets afstandtagen til at bygge en beskæftigelsesfremmende politik op om større lønspredning gennem nedsættelse af mindstelønningerne.

Men så tilbage til hr. Breckmann, for jeg har været så heldig, at jeg meget hurtigt har kunnet fremskaffe tallene for, hvordan det kom til at se ud under fru Thatcher. I 1979 tiltræder Thatcherregeringen, og på det tidspunkt var ledigheden i Storbritannien på godt 4½ pct. Frem til 1986 stiger arbejdsløsheden i Storbritannien til knap 12 pct. på ganske få år, og så er det rigtigt, at politikken selvfølgelig begynder at give resultater, fordi folk er indstillet på

at tage et næsten hvilket som helst job. Det giver et fald i ledighedskurven til omkring 6 pct. i 1990, men derefter accelererer ledigheden igen i England.

Pointen her er skopudserstrategien, hvor man virkelig udpiner de dårligst stillede i samfundet, så man kan få dem til at tage et hvilket som helst job. Man kan få folk til at gå om natten og pudse sko på hoteller, og man kan få folk til at gå som sandwichmænd på stranden og fortælle, hvor den nærmeste pub er. Men det er ikke noget, man kan bygge en varig arbejdsmarkeds politik op omkring, for man ødelægger samfundets muligheder for at tage fat på nogle af de mere kvalitative jobområder, som skabes i Vesteuropa.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil blot sige til hr. Engell, at med alle de bemærkninger, der er til hr. Engell, kan jeg sådan set godt forstå, at det ikke er muligt at få et svar om WEU, som på nogen måde er dækkende. Det kan jeg godt have forståelse for, og jeg vil sådan set blot spørge, om De Konservative eller eventuelt Venstre og Det Konservative Folkeparti kan komme med et bud på, hvad det egentlig er, man vil med WEU.

Det forbløffer mig, når hr. Kent Kirk og hr. Engell hele tiden siger, at de støtter WEU som den europæiske søjle i NATO, for det er faktisk ikke det, der står i topmødeerklæringerne. Men det er måske et udtryk for en selvstændig politik, og så ville jeg sådan set gerne vide, hvad det er for en politik. Men jeg vil godt afstå fra at få det at vide i dag, for som sagt kan det være en umenneskelig opgave; tiden er jo også urimelig fremskreden, og vi er ikke nået særlig langt endnu.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg godt vil rose hr. Engell for, at han i det mindste ikke på nuværende tidspunkt synes, at vi skal have en folkeafstemning om, at verden har forandret sig.

Formanden:

Hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning, og jeg har fortsat noteret et antal korte bemærkninger. Jeg ved ikke, om man kan høre beklagelsen i min stemme.